Р Е Ш Е Н И Е
№ 3084

гр. София, 09.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 11.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски
ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова
Миглена Недева

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **664** по описа за **2014** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по подадена от управителя на [фирма] касационна жалба, против Решение от 31.08.2013 г., постановено по НАХД № 9791/2012 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 94$^{-ти}$ състав. С решението е изменено издаденото в санкционната част от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С. Наказателно постановление № 23-2300582/23.09.2010 г., с което на дружеството – касатор, в качеството му на работодател е наложено административно наказание „имуществена санкция”, в размер на 2 000 лева, на основание чл. 414, ал. 3 КТ, за нарушаване разпоредбата на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от същия кодекс – не е сключил трудов договор в писмена форма с Д. С. П.. Въззивният съд е изменил постановлението, като е намалил размера на санкцията от 2 000 лева, на 1 500 лева.

Единственият довод, който изтъква касатора в касационната си жалба е за изтичане към датата на въззивното решение, на „тригодишния давностен срок от извършване на нарушението“. В съдебното заседание не е представляван.

Ответникът не е представляван и не е изразил становище.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания, като намира решението за правилно.

Районният съд е проверил, след проведено обективно и всестранно съдебно следствие отразената в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление фактически обастоятелства, а именно, че: на 18.06.2010 г. била извършена проверка на обект – автокозметичен център „Ф.“, стопанисван от [фирма], находящ се в [населено място], на [улица]. Сред лицата, заварени да работят там бил и Д. С. П., като от съдържанието на попълнената от него декларация било установено, че работи като автомияч, с работно време от 08 часа до 20 часа, с почивни дни, които се определят по график и с трудово възнаграждение, в размер на 277 лева. По време на проверката бил представен граждански договор 14.06.2010 г. Съдът е обсъдил възраженията на жалбоподателя, приемайки, че: в административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на установените в ЗАНН правила и отговорността му е ангажирана правилно, за нарушаване на чл. 62, ал. 1 КТ, вр. чл. 1, ал. 2 от същия кодекс. За да намали размера на санкцията, като е отчел, че не са налице данни за други налагани наказания за нарушения на трудовото законодателство и липсата на основания за определянето на санкцията в размер над минимално предвидения, е намалил същата на 1 500 лева.

Възражението на дружеството-жалбоподател за изтичане на тригодишна абсолютна давност за административнонаказателно преследване е неоснователно. Според нормата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, в случаите, извън хипотезите по т. т. 1, 2, 3, 4 на същия текст. След изменението на тази разпоредба (в сила от 06.04.2010 г.) думата „две” години е заменена с „три”, с оглед на което се променя и срокът по чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК - от три години, на четири години и половина. За процесния случай обаче не е приложима по – благоприятната за наказаното лице разпоредба, по аргумент и от чл. 3, ал. 2 ЗАНН, тъй като се касае за материалноправна норма, и датата на извършване на нарушението е след 06.04.2010 г. С оглед на това и предвид обстоятелството, че нарушението, за което е ангажирана отговорността е било извършено на 24.06.2010 г., т.е след изменението на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (ДВ, брой 26/2010 г.), срокът на абсолютна давност е четири години и половина и би изтекъл съответно на 24.12.2014 г.

Въззивното решение е правилно и не са налице касационни основания за отмяната му.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, V касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 31.08.2013 г. на Софийския районен съд, НО, 94–ти състав, по НАХД № 9791/2012 г.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.